

Caroline Jeppesens tale "Udryddelsen" ved Talefest Midt

Taler

Caroline Jeppesen
Elev på Hasseris Gymnasium

Dato

17. april 2024

Sted

Rampen, Dokk1, Aarhus

For 200.000 år siden i Afrika opstod en ny art. En art karakteriseret af deres store hjerner, sociale evner og en umættelig nysgerrighed. Homo sapiens. Det moderne menneske. Afrika var ikke stort nok for os, så vi udbredte os og fortrængte de andre mennesketyper, indtil vi var den eneste nulevende art af vores slægt. Homo sapiens. Det vise menneske. Vi samlede os i byer og separerede os selv fra naturen. Den er under os, sagde vi, og så ned på dem, der valgte at blive. Vi besluttede, at modsætningen til mennesket skulle være dyr, og vi ignorerede, at vi deler næsten 99% af vores DNA med chimpanser og gorillaer. Homo sapiens. Det destruktive menneske.

Alle historier har en afslutning og så længe, vi har eksisteret, har vi frygtet vores. Ragnarok, Amageddon, Apokalypsen. Vi fandt på frygtindgydende historier om verdens uundgåelige ende. Men vi har forvirret verden for menneskeheden.

Vores ende er ikke lig verdens ende. Vores ende er ikke, når stjernernes tidsalder er forbi, og den sidste stjerne uddør. Det er ikke, når solen bliver til en rød kæmpe og sluger jorden. Nej, vores ende kommer lang tid før.

”Red jorden!” råber klimaaktivisterne på gaden. Forstår de ikke, at det ikke er jorden, som har brug for vores redning? Jorden har ikke brug for os. Vindene har ikke brug for os for at blæse. Havene skal nok blive ved med at strømme, solen stopper ikke med at skinne, bare fordi vi er væk. Klimakampen ses ofte som en uselvsk kamp, men i sidste ende, er en bevarelse af klimaet lig frelse af menneskeheden. Hvis ikke vi gør noget, uddør vi, som så mange arter før os. Som vores slægtsfæller, vi udkonkurrerede, vil vi blot efterlade knogler og minder om en civilisation.

Vi tror, vi er herre over verden, men vi minder mere om parasitter, der grådigt

tager næring fra vores gavmilde vært. Men Jorden skal nok hele fra de sår, vi efterlader. Nye arter skal nok komme til. Survival of the fittest. Måske var homo sapiens bare ikke beregnet til de storheder, som vi selv troede.

Med åbne øjne ser vi på vores egen udryddelse. Siger, det ikke er så seriøst. Siger, det er dejligt med en varmere sommer. Det kan vi gøre, fordi vi bor i Danmark. Dejligt Danmark, hvor vi ikke behøver at mærke de værste konsekvenser af vores handlinger. Vi kan tage afstand fra det hele, en kort stund endnu, mens udsatte steder kan se frem til 250.000 yderlige dødsfald hvert år, som følge af klimaforandringer.

Vi har gennem tiden bevist, hvor ambitiøse homo sapiens er. Vi ville besejre verdenshavene, så vi byggede både. Vi ville flyve blandt fuglene, så vi opfandt flyvemaskinen. Vi ville til Månen, så vi lavede rumfartøjer. Men er det her, vi stopper? Her vi lægger os fladt ned, og lader det ske? Når vi har chancen for at redde os selv, giver vi op og håber, nogle andre vil gøre det for os. Vi er dinosaurerne, der med åbne arme velkommer kometen. Vi er menneskerne, den selvdestruktive art.

Jeg siger ikke dette for at skræmme. For at ødelægge alt håb. Det er netop ikke for sent - vi kan stadig nå at gøre noget. Men jeg er træt af at høre foredrag om klimaet, hvor konklusionen er for individet at blive lidt grønnere vha. uklare råd om at spise mindre kød og køre med offentlig transport. Individet. Den kommer altid tilbage til individet. Hvordan DU kan sænke dit CO2-aftryk. Hvordan DU kan leve grønnere. Hvorfor handler det altid om individet?

Ja, 8 milliarder mennesker, der hver især gør lidt, gør tilsammen meget, men hvornår glemte vi, at klimaet er et problem, der kræver kollektiv handling? Hvorfor blev presset lagt på individet, når de største klimasyndere er store virksomheder? Som forbrugere har vi et ansvar, siger de, men kan de, som leverandører fratage sig al ansvar?

Jeg er træt af politikere, der prædiker tomme løfte til en desperat menighed. De sætter ambitiøse klimamål, men glemmer at lægge en konkret plan. Deres mål har omtrent den samme betydning som det nytårsforsæt, man glemmer efter en uge.

Skæbnen af vores relative nye art, homo sapiens, ligger i vores egne hænder. Vi

drømmer om en bedre verden efter vi dør, om et lys for enden af tunnelen. Om paradys. Men måske er vores paradys lige her på Jorden. Måske burde vi drømme om at tage bedre vare på, hvad vi har. Og til jer politikere, lovgivere, ministre. Jer vi har valgt til at tale på vores vegne, til at tage beslutninger, der gavner os – I har et valg. Gør noget eller se på, som alt det, vi forudsagde ville ske, sker, fordi vi intet gjorde. Fordi vi løb tør for tid.

Kilde

Manuskript tilsendt af taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Agitationstale

Relateret

Bertil Skaarenborgs tale om drømme ved Talefest Midt
17. april 2024

Frederik Windings tale "Lad os have vores drømme" ved Talefest Midt
17. april 2024

Laura Ipsen Pedersens tale "Lytter du?" ved Talefest Midt
17. april 2024

Lærke Kjær Fentz' tale "Vi griber ordet og hinanden" ved Talefest Midt
17. april 2024

Lærke Østergaard Pedersens tale "Se op!" ved Talefest Midt
17. april 2024

Mads Vinther Falcks tale "Sikkerhed" ved Talefest Midt
17. april 2024

Marie Kjærgaard Mortensens tale "Tungere, men stadig ulykkelig" ved Talefest Midt
17. april 2024

Mia Svane Rasmussens tale om unges mentale helbred ved Talefest Midt
17. april 2024

Signe Gundersens tale "Drømmer om at drømme" ved Talefest Midt
17. april 2024

Tilde Holm Sjællands tale "Madspild" ved Talefest Midt
17. april 2024

Vigga Overgaard Christensens tale "I dag er drømme nærmest et pres" ved Talefest Midt
17. april 2024

Morten Søndergaard Villumsens tale "Rygestop Nu" ved Talefest Midt
17. april 2024

Amon Vestergaards tale "Autentiske Drømme Håbefulde Drømme" ved Talefest Midt

17. april 2024

Caroline Højgaard Willumsens tale "Mindske presset; øg forståelsen" ved Talefest Midt
17. april 2024

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/caroline-jeppesens-tale-ved-talefest-midt>